

Sygn. akt II Ca 652/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Joanna Misztal-Konecka

Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Protokolant Protokolant Beata Prokop

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko T. S.

o zapłatę kwoty 17422,31 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 24 kwietnia 2017 roku, w sprawie I C 456/16

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od T. S. na rzecz (...) z siedzibą w W. kwotę 13964,59 zł (trzydzieści tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia od dnia 13 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala apelację w pozostałej części, w jakiej dotyczy rozstrzygnięcia oddalającego powództwo;

III. zasądza od T. S. na rzecz (...)z siedzibą w W. kwotę 2137,60 zł (dwa tysiące sto trzydzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Joanna Misztal-Konecka Dariusz Iskra Andrzej Mikołajewski

Sygn. akt II Ca 652/17

UZASADNIENIE

wyroku

W pozwie wniesionym w dniu 13 kwietnia 2016 roku do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód – (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej – T. S. kwoty 17422,31 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu (k. 2-9).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że T. S. oraz (...) Bank Spółkę Akcyjną łączyła umowa bankowa z dnia 16 lipca 2008 roku, numer (...), o kredyt detaliczny. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania,

nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Wierzytelność wobec pozwanej Bank zbył następnie na rzecz powoda na mocy umowy przeniesienia portfela wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku.

Powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota obejmuje:

- a) niespłaconą należność główną (kapitał) – 8068,72 zł,
- b) skapitalizowane odsetki umowne za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania, naliczone według określonej w umowie stopy procentowej – 650,54 zł,
- c) skapitalizowane odsetki za opóźnienie – 8703,05 zł, obliczone od kwoty 8068,72 zł od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, według ustalonej w umowie stopy procentowej, w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 § 2¹ k.c. (k. 2-9).

*

W piśmie procesowym z dnia 4 listopada 2016 roku powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się:

- 1) niespłacona należność główna – 8068,72 zł,
- 2) odsetki umowne od dnia 16 lipca 2008 roku do dnia 2 października 2010 roku – 650,54 zł, obliczone według zmiennej stopy procentowej w skali roku, zgodnie z § 4 pkt 1 umowy, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 21,90%, za okres od dnia 16 lipca 2008 roku do dnia 2 lutego 2010 roku,
- 3) skapitalizowane odsetki za opóźnienie – 3866,24 zł, naliczone od kwoty kapitału od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 27 marca 2012 roku według stopy procentowej 24% w skali roku, zgodnie z pkt I.3. bankowego tytułu egzekucyjnego,
- 4) dalsze odsetki za opóźnienie – 4836,81 zł, naliczone od kwoty kapitału od dnia następującego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, to jest od dnia 28 marca 2012 roku, do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, to jest do dnia 12 kwietnia 2016 roku, według zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym, zgodnie z pkt II.1. bankowego tytułu egzekucyjnego.

Powód wskazał, że odsetki umowne i odsetki za opóźnienie w spłacie naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, dopuszczalne w danym czasie (k. 13-14).

*

Postanowieniem z 6 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Rykach (k. 10).

*

Na rozprawie pozwana oświadczyła, że nie kwestionuje zadłużenia i chciałaby spłacać je w ratach (k. 75).

*

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Rykach oddalił powództwo (k. 86).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 16 lipca 2008 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w K. zawarli umowę prostej pożyczki gotówkowej numer (...). Na podstawie tej umowy (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w K. udzielił T. S. pożyczki w kwocie 10987,31 zł na okres od 16 lipca 2008 roku do 15 lipca 2011 roku, zaś T. S. zobowiązała się dokonywać w okresie objętym umową spłaty pożyczki z odsetkami w równych miesięcznych

ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości 419,04 zł, płatnych piętnastego dnia każdego miesiąca. Pożyczka została uruchomiona w dniu 16 lipca 2008 roku. T. S. otrzymała przelewem bankowym kwotę 8500 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z 16 grudnia 2009 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., jako następcą prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w K., wypowiedział umowę kredytu numer (...) z 18 lipca 2008 roku z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia, w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z 2 lutego 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwał T. S. do zapłaty łącznej kwoty 8835,36 zł, w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu numer (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 marca 2012 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny numer (...) \ (...) przeciwko T. S.. Na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego zadłużenie T. S. wynikające z umowy numer (...) wynosiło 12723,50 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że postanowieniem z 12 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Rykach nadał wskazanemu wyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi T. S..

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 17 maja 2012 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rykach Andrzeja Kijaka wpłynął wniosek egzekucyjny (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. o wszczęcie egzekucji przeciwko T. S.. Do wniosku dołączono bankowy tytuł egzekucyjny numer (...) \ (...) z dnia 27 marca 2012 roku. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rykach A. K. prowadził w oparciu o powyższy bankowy tytuł egzekucyjny postępowanie egzekucyjne przeciwko T. S. w sprawie (...). Postanowieniem z 21 lutego 2014 roku postępowanie to zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie umowy z dnia 26 lutego 2015 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł aportem na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. między innymi wierzytelność wobec T. S. z tytułu umowy numer (...). W tym samym dniu (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową z siedzibą w W. umowę przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza w spółce, na mocy której (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. nabyła ogół praw i obowiązków komandytariusza w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W..

Sąd Rejonowy ustalił, że uchwałą wspólników z 4 marca 2015 roku dokonano zwrotu w naturze na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. wkładu niepieniężnego w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych wniesionych pierwotnie przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., w tym wierzytelności wobec T. S. z tytułu umowy numer (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie umowy „przeniesienia portfela” z dnia 4 marca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. zbyła na rzecz (...) (...) z siedzibą W. wierzytelności wymienione w wykazie wierzytelności, w tym wierzytelność wobec T. S..

Pismem z 10 marca 2015 roku T. S. została powiadomiona przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. o dokonanym przelewie wierzytelności na rzecz (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W..

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z 15 października 2015 roku T. S. została wezwana przez (...) z siedzibą W. do zapłaty kwoty 17132,21 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo podlegało oddaleniu wobec skutecznego podniesienia przez pozwaną zarzutu przedawnienia. Roszczenie powoda jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, zatem termin jego przedawnienia wynosi trzy lata.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i wskazał, że roszczenie powoda stało się wymagalne najpóźniej z dniem 31 stycznia 2010 roku. Pismo wypowiedające umowę datowane jest na dzień 16 grudnia 2009 roku. Powód co prawda nie dołączył dowodu dręczenia pozwanej tego pisma, jednak pozwana nie kwestionowała otrzymania wypowiedzenia umowy pożyczki w grudniu 2009 roku. Tym samym Sąd przyjął, że najpóźniej 31 grudnia 2009 roku pozwana otrzymała wypowiedzenie przedmiotowej umowy pożyczki. Termin wypowiedzenia liczył 30 dni, a więc roszczenie wynikające z umowy pożyczki numer (...) stało się wymagalne najpóźniej 31 stycznia 2010 roku.

Na skutek wniosku (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. Sąd Rejonowy w Rykach postanowieniem z 10 kwietnia 2012 roku nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) z 27 marca 2012 roku wystawionemu przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.. W oparciu o tak uzyskany tytuł wykonawczy oraz wniosek wierzyciela z 17 maja 2012 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rykach Andrzej Kijak prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko T. S..

Wskutek powyższych czynności doszłoby do przerwania biegu przedawnienia na rzecz banku. Zgodnie bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń.

Sąd uznał jednak, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Sąd wskazał, że pozew w rozpoznawanej sprawie wniesiony został w dniu 13 kwietnia 2016 roku, a więc po upływie trzyletniego terminu przedawnienia, o jakim mowa w art. 118 k.c.

*

Od wyroku z dnia 24 kwietnia 2017 roku apelację wniósł powód, wskazując, że zaskarża wyrok w całości.

Powód zarzucił:

„I. Naruszenie prawa materialnego.

1) art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że w niniejszej sprawie nie spowodowały przerwania biegu terminu przedawnienia czynności zainicjowane przez wierzyciela pierwotnego w postępowaniu klauzulowym (wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu) a później w postępowaniu egzekucyjnym (wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie tego tytułu), podczas gdy prawidłowa wykładnia przedmiotowych przepisów powinna doprowadzić do stwierdzenia, że zarówno wniosek wierzyciela pierwotnego o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu jak również wniosek wierzyciela pierwotnego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego i następnie prowadzenie postępowania egzekucyjnego spowodowały skutecznie przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu,

2) art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przerwanie biegu terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela, podczas gdy na cesjonariusza wraz z wierzytelnością przechodzą wszelkie związane z nią prawa, w tym cesjonariusz wchodzi w sytuację prawną cedenta w całości, w szczególności odnosi się do cesjonariusza skutek przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia czynnościami podejmowanymi przez cedenta, skoro nabywa on wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami”.

Powód wniósł o:

„1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości,

2) zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów postępowania apelacyjnego według norm przypisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego” (k. 100-110).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest zasadna częściowo.

Na wstępie należy wskazać, że błędne jest ustalenie Sądu pierwszej instancji, iż T. S. uchyliła się od zaspokojenia roszczenia dochodzonego w rozpoznawanej sprawie przez powoda, powołując się na przedawnienie roszczenia.

Przepis art. 117 § 2 zd. 1 k.c. stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Z powołanego przepisu jednoznacznie wynika, że materialnoprawne skutki upływu terminu przedawnienia roszczenia nie następują niezależnie od woli osoby, przeciwko której roszczenie przysługuje. Upływ terminu przedawnienia roszczenia stanowi podstawę do wyrażenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, woli niezaspokojenia roszczenia, które uległo przedawnieniu. Uchylenie się od zaspokojenia roszczenia, określone w treści przepisu art. 117 § 2 zd. 1 k.p.c., ma postać oświadczenia woli, które dla swojej skuteczności nie wymaga złożenia go osobie, której roszczenie przysługuje. Ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, może zatem wyrazić także przed sądem swoją wolę uchylenia się od zaspokojenia roszczenia uprawnionego. Nie mniej jednak skutki prawne związane z upływem terminu przedawnienia roszczenia powstaną tylko wówczas, gdy ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, wyrazi wolę niezaspokojenia roszczenia – uchyli się od zaspokojenia roszczenia. Sama wiedza osoby, przeciwko której roszczenie przysługuje, że roszczenie jest przedawnione, a nawet podzielenie się tą wiedzą z innymi osobami, nie jest jeszcze równoznaczne uchyleniem się od zaspokojenia roszczenia. Adresat roszczenia w sposób wyraźny lub chociażby tylko dorozumiany musi wyrazić swoją wolę co do tego, że odmawia zaspokojenia roszczenia uprawnionego.

W rozpoznawanej sprawie T. S. oświadczyła na rozprawie w dniu 9 marca 2017 roku, że nie kwestionuje zadłużenia i chciałaby je spłacać w ratach (k. 75). Swoją wypowiedź pozwana zakończyła stwierdzeniem, że chciałaby spłacać należność w ratach, nie większych niż po 300 zł miesięcznie (k. 75v).

Ze stanowiska pozwanej nie wynika, że wnosi o oddalenie powództwa, czy też w inny sposób odmawia zaspokojenia roszczenia powoda, jako wierzyciela. Samo zatem stwierdzenie pozwanej, że według niej roszczenie jest przedawnione, nie ma żadnych skutków prawnych, skoro pozwana nie uchyliła się od zaspokojenia roszczenia powoda, stwierdzając jednoznacznie, że nie kwestionuje zadłużenia i wnosi o rozłożenie go na raty.

Już tylko ta okoliczność sprawia, że Sąd pierwszej instancji nie mógł oddalić powództwa, powołując się na przedawnienie roszczenia powoda.

Pozostałe ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są prawidłowe.

÷

Sąd Okręgowy nie podziela przy tym co do zasady stanowiska Sądu pierwszej instancji, że roszczenia powoda objęte żądaniem pozwu uległy przedawnieniu.

Sąd Okręgowy w Lublinie nie podziela stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16.

Przeniesienie wierzytelności na cesjonariusza w wyniku przelewu następuje w takim zakresie w jakim wierzytelność przysługuje zbywcy (art. 516 k.c.), a dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Jeżeli zatem w czasie trwania stosunku zobowiązaniowego pomiędzy dłużnikiem a pierwotnym wierzycielem nastąpiły zdarzenia prawne mające wpływ na istnienie, zakres i treść długu dłużnika, a tym samym na istnienie, zakres i treść wierzytelności wierzyciela, to samo zbycie wierzytelności przez wierzyciela na rzecz innej osoby nie może niweczyć skutków prawnych tych zdarzeń w odniesieniu do wierzytelności. W szczególności dotyczy to takich zdarzeń prawnych, które mają wpływ na bieg terminu przedawnienia roszczenia.

Przepisy Kodeksu cywilnego, jak również przepisy ustaw szczególnych nie zawierają zakazu zbywania wierzytelności przysługujących bankom, w tym także takich wierzytelności, których dłużnicy są konsumentami. Brak takiego zakazu oznacza, że materialne prawa nabywcy zbywanej wierzytelności nie mogą być mniejsze niż prawa zbywcy. Nie mogą być również większe.

Przelew wierzytelności nie może również pogorszyć sytuacji prawnej dłużnika w odniesieniu do zbywanej wierzytelności, czego wyrazem jest regulacja zawarta w art. 513 § 1 k.c. z rozszerzeniem zawartym w art. 531 § 2 k.c.

Dla przerwania biegu przedawnienia roszczenia bez znaczenia jest okoliczność, które ze zdarzeń prawnych wskazanych w treści przepisu art. 123 § 1 k.c. przerwanie takie powoduje. Przyczyny przerwania biegu przedawnienia roszczenia mają charakter równorzędny, w takim znaczeniu, że niezależnie od przyczyny wskazanej w art. 123 § 1 k.c. skutek materialnoprawny jest taki sam – po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.), a dodatkowo w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Nie ma zatem różnych pod względem skutków prawnych postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia.

Czynności, o których mowa w przepisie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., są szeroko rozumianymi czynnościami o charakterze proceduralnym (formalnym), które oprócz skutków proceduralnych (formalnych), przewidzianych we właściwych przepisach regulujących dane postępowanie, wywołują na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. również skutek materialnoprawny w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Zniweczenie tego ostatniego skutku może nastąpić tylko w wypadkach wskazanych w przepisach ustawowych. Przykładami takich przepisów są przepisy art. 130 § 2 k.p.c., art. 182 § 2 k.p.c., art. 203 § 2 zd. 1 k.p.c.

Jak już wyżej wyjaśniono, przepisy Kodeksu cywilnego oraz przepisy ustaw szczególnych nie zawierają zakazu zbywania wierzytelności banków. Nie można zatem uznać, że nabywca takiej wierzytelności nie będzie mógł powołać się na zdarzenia prawne zaistniałe przed zbyciem wierzytelności, które miały wpływ na istnienie i zakres wierzytelności, a w szczególności na jej wymagalność i możliwość skutecznego dochodzenia przed sądem.

Wyjątek dla wskazanej wyżej zasady nie jest przewidziany w odniesieniu do wierzytelności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym, któremu została nadana klauzula wykonalności na rzecz banku-zbywcy i na podstawie którego prowadzona była na rzecz banku-zbywcy egzekucja. Niemożliwość powołania się nabywcy wierzytelności na przerwanie biegu przedawnienia roszczenia, które nastąpiło na rzecz zbywcy, musiałaby wynikać z wyraźnego przepisu prawa.

Należy przyjąć z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, że istnienie takiego przepisu byłoby czynnikiem w istotnym stopniu determinującym decyzję potencjalnego nabywcy wierzytelności co do zawarcia umowy przelewu, ewentualnie determinującym stanowiska stron zawierających umowę przelewu co do ukształtowania treści tej umowy

w taki sposób, który chroniłby interesy nabywcy na wypadek podniesienia przez dłużnika zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zwrócić należy wreszcie uwagę, że w aktualnym stanie prawnym możliwe jest zawarcie umowy przelewu o charakterze powierniczym, gdzie prawa nabywcy ograniczają się w istocie do dochodzenia wierzytelności przysługującej zbywcy. Przyjęcie, że również w takim wypadku nabywca wierzytelności bankowej, dochodzący jej od dłużnika, nie mógłby powołać się w stosunku do dłużnika na zdarzenie powodujące przerwanie biegu przedawnienia roszczenia względem banku, nie tylko nie znajduje podstawy prawnej, ale wręcz kłóci się z zasadami słuszności.

Wreszcie należy wskazać, że nabywca wierzytelności bankowej mógłby zbyć tę wierzytelność z powrotem na rzecz banku-zbywcy lub innego banku. Brak jest podstaw do przyjęcia, że w takim wypadku pierwotny zbywca lub nowy nabywca nie mogliby się powołać w stosunku do dłużnika na zdarzenie powodujące przerwanie biegu przedawnienia roszczenia względem banku będącego pierwotnym zbywcą.

Całokształt przytoczonych wyżej rozważań prowadzi do wniosku, że nabywca wierzytelności bankowej, nie będący bankiem, może powołać się względem dłużnika na przerwanie biegu przedawnienia roszczenia, które nastąpiło na rzecz banku-zbywcy przez zbyciem, niezależnie od przyczyny, która takie przerwanie spowodowała.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy złożenie przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. w dniu 2 kwietnia 2012 roku do Sądu Rejonowego w Rykach wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) spowodowało przerwanie biegu przedawnienia roszczeń objętych tym tytułem, o ile w chwili wniesienia tego wniosku nie były przedawnione. Odnośnie tej ostatniej kwestii brak jest dowodów, z których wynikałoby, że jakies wierzytelności objęte bankowym tytułem egzekucyjnym stały się wymagalne wcześniej niż trzy lata przed wniesieniem do sądu wniosku o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności.

Kolejnym zdarzeniem prawnym powodującym przerwanie biegu przedawnienia roszczeń objętych bankowym tytułem egzekucyjnym numer (...) było złożenie przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. w dniu 17 maja 2012 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rykach wniosku egzekucyjnego o wyegzekwowanie należności objętych tym tytułem, któremu w dniu 13 kwietnia 2012 roku nadana została klauzula wykonalności postanowieniem wydanym w sprawie (...).

Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 845/12 zostało umorzone postanowieniem Komornika z dnia 21 lutego 2014 roku z powodu bezskuteczności egzekucji. Postanowienie powyższe uprawomocniło się najpóźniej z dniem 11 marca 2014 roku, gdyż z tym dniem upłynął dla dłużnika termin do wniesienia skargi na to postanowienie. Dla wierzyciela termin ten upłynął dzień wcześniej (k. 61-63 akt Km 845/12).

Po uprawomocnieniu się postanowienia Komornika o umorzeniu postępowania przedawnienie roszczeń wierzyciela objętych tym postępowaniem rozpoczęło swój bieg na nowo (art. 124 § 2 k.c.).

÷

Pomimo ustalenia, że pozwana nie podniosła w rozpoznawanej sprawie zarzutu przedawnienia, a więc nie uchyliła się od zaspokojenia przysługującego przeciwko niej roszczenia, powództwo nie może być uwzględnione w całości.

Kwota odsetek za fakt opóźnienia w zapłacie kwoty 8068,72 zł z tytułu kapitału (pożyczonej kwoty) liczona według stopy procentowej odsetek maksymalnych za okres od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 27 marca 2012 roku wynosi 408,52 zł, a nie 3866,24 zł, jak to wskazał powód.

W zakresie obejmującym żądanie zapłaty kwoty 3457,72 zł z tytułu odsetek (= 3866,24 zł – 408,52 zł) z odsetkami od tej kwoty od dnia 13 kwietnia 2016 roku powództwo podlegało oddaleniu, jako nieuzasadnione.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od T. S. na rzecz (...)z siedzibą w W. kwotę 13964,59 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia od dnia 13 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Zasądzona przez Sąd Okręgowy należność główna obejmuje:

- a) niespłacony kapitał (pożyczoną kwotę) – 8068,72 zł,
- b) umówione odsetki stanowiące wynagrodzenie za korzystanie z kapitału (pożyczonej kwoty) – 650,54 zł,
- c) odsetki za fakt opóźnienia w zapłacie kwoty 8068,72 zł z tytułu kapitału (pożyczonej kwoty), liczone według stopy procentowej odsetek maksymalnych za okres od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 27 marca 2012 roku – 408,52 zł,
- d) odsetki za fakt opóźnienia w zapłacie kwoty 8068,72 zł z tytułu kapitału (pożyczonej kwoty), liczone według stopy procentowej odsetek maksymalnych za okres od dnia 28 marca 2012 roku do dnia 12 kwietnia 2016 roku.

*

W pozostałej części, w jakiej apelacja powoda dotyczy rozstrzygnięcia oddalającego powództwo, apelacja ta jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Jak już wyżej wyjaśniono, w zakresie obejmującym żądanie zapłaty kwoty 3457,72 zł z tytułu odsetek (= 3866,24 zł – 408,52 zł) z odsetkami od tej kwoty od dnia 13 kwietnia 2016 roku powództwo podlegało oddaleniu, jako nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą podstawy faktyczne do zastosowania przepisu art. 320 k.p.c. i rozłożenia na raty zasądzonego od pozwanej świadczenia.

Należy zwrócić przede wszystkim uwagę, że umowa pożyczki została zawarta w dniu 16 lipca 2008 roku na okres trzech lat. Gdyby pożyczka była spłacana przez dłużnika nawet w niższych ratach niż umówione, lecz systematycznie, to do chwili obecnej zobowiązanie wynikające z umowy zostałoby wykonane.

Niezależnie od tego należy wskazać, że pozwana nie przytoczyła i nie udowodniła okoliczności faktycznych, które pozwalałyby na ocenę, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za rozłożeniem zasądzonego świadczenia na raty.

*

Na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od T. S. na rzecz (...) z siedzibą w W. kwotę 2137,60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Z uwagi na to, że apelacja została częściowo oddalona, Sąd Okręgowy stosunkowo rozdzielił koszty postępowania odwoławczego pomiędzy stronami, mając na względzie fakt, w jakiej części każda ze stron odpowiednio przegrała i wygrała sprawę w drugiej instancji.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 31 stycznia 1991 roku, II CZ 255/90 (OSP 1991, z. 11, poz. 279), stosunkowy podział kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) dotyczy ich całości, co oznacza przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, ustalonych stosownie do zasad z art. 98 § 2 i 3 k.p.c. (oraz art. 99 k.p.c.), w wypadkach tam wskazanych. Sumę tę dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami lub obroną, otrzymując w wyniku kwoty, stanowiące ich udziały w całości kosztów. Jeżeli poniesione przez stronę koszty przewyższają obciążający ją udział – zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica.

Ogółem koszty postępowania odwoławczego w rozpoznawanej sprawie wyniosły 2672 zł i zostały w całości poniesione przez powoda. Koszty te obejmują:

a) opłatę od apelacji – 872 zł (k. 124, 129),

b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 1800 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Pozwana nie poniosła w postępowaniu odwoławczym żadnych kosztów.

Pozwana przegrała sprawę w drugiej instancji w 0,80 części, ponieważ w takim zakresie apelacja została uwzględniona ($13964,69 \text{ zł} : 17422,31 \text{ zł} = 0,8$). Powód przegrał sprawę w drugiej instancji w 0,2 części.

Udział w sumie kosztów postępowania odwoławczego obciążający powoda wynosi 534,40 zł ($= 2672 \text{ zł} \cdot 0,20$).

Ponieważ poniesione przez powoda koszty o 2137,60 zł przewyższają obciążający go udział, zasądzeniu na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów procesu podlega ta właśnie różnica.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w postanowieniu.

Joanna Misztal-Konecka Dariusz Iskra Andrzej Mikołajewski